

RAKOVNÍK

MĚSTO PAMÁTEK, PIVA, BÍLÉHO MÝDLA, KERAMIKY A RENESANČNÍCH POVÍDEK ZIKMUNDA WINTRA

V Rakovníku sice vzniklo přísloví „Kde nic není, ani smrt nebere,“ nemá však nic společného s půvaby města samotného, jen připomíná jednu z podivuhodných příhod rakovnického měšťana Heřmana Sklenáře, který žil na přelomu 15. a 16. století a vypadal prý jako sama smrt. Jeho dům dosud v Rakovníku stojí a patří k mnoha zajímavostem tohoto města s červeným rakem ve znaku, které proslavil Nezbedný bakalář a další historické povídky spisovatele Zikmunda Wintra, Ottovo bílé mýdlo, keramika RAKO a pivo, podle renesanční ódy stejně výjimečné jako jeden papež v Římě, jedna věž v Cremoně a jeden přístav v Anconě.

Jako „cosi mezi čínskou pagodou a starobylým českým obširným holubníkem“ popsal Zikmund Winter dřevěnou zvonici z 16. století na starém rakovnickém hřbitově, kterou si žádný obdivovatel historických památek neopomene při návštěvě Rakovníka prohlédnout, stejně jako další stavitelské a umělecké klenoty tohoto města, jehož historické jádro kolem rozlehlého Husova náměstí bylo vyhlášeno městskou památkovou zónou. Během pouhé hodiny pohodlné chůze městem pozná člověk několik znamenitých pamětihodností, které patří na první strany každé dobré knihy o pokladech českých historických měst, a mnoho dalších, které nenápadně stojí v pozadí a svou krásu, často ještě obestřenou zajímavou historií, příběhem nebo pověstí, odhalují teprve při bližším podívání.

Chloubou a nezaměnitelným symbolem Rakovníka jsou dvě gotické brány středověkého opevnění města – Vysoká a Pražská. Na ochoz té první, které se právem říká Vysoká, neboť se tyčí do výšky přes čtyřicet metrů, kdysi vystoupil i „zimní“ král Bedřich Falcký, aby odtud

NEJDELŠÍ KŘÍŽOVÁ CESTA

Je to možná nejdelší křížová cesta. Začíná na moravském Svatém Hostyně a končí o téměř čtyři sta kilometrů dál v Rakovníku. Rozměrný obraz Piety od Jano Köhlera, který vyplňuje někdejší postranní vchod do kostela sv. Bartoloměje v Rakovníku, tvořil původně spolu s dvanácti dalšími soubor, který měl ozdobit třináct zastavení svatohostýnské křížové cesty. Dvanáct se dostalo na určené místo, třináctý – Pietu, zůstal v Rakovníku, kde má původ – je totiž zhotoven z rakovnické keramiky RAKO, a to nezvyklou výtvarnou technikou řezané mozaiky.

V Rakovníku najdete i celou řadu dalších náboženských památek, k těm nejpůsobivějším patří barokní Mariánský sloup na Husově náměstí, u kterého se v minulosti shromažďovala procesí při poutích na Svatou horu.

přehlédl postavení vojsk, šikujících se u Rakovníka k boji, který byl předebranou k osudové bitvě na Bílé Hoře v listopadu 1620. Druhou branou – Pražskou, přezdívanou pro její rozložitý tvar „Selka“, se vchází do nejpůsobivější části historického Rakovníka, lemující starobylou kamennou cestu od Pražské brány na Husovo náměstí. Cesta vede kolem kostela sv. Bartoloměje, který koncem 19. století podle zásad přísné nové gotiky upravil stavitel pražské svatovítské katedrály

Josef Mocker, starodávné dřevěné zvonice se znaky městských cechů, barokního paláce (ve kterém původně odpočívali cisterciáci z kláštera v Plasích při cestách do Prahy a dnes jsou v jeho místnostech k vidění historické a přírodovědné sbírky Muzea T. G. M.) a kolem tzv. Mayerova domu, kde se narodil spisovatel Jaroslav Maria (1870-1942), autor řady skandálních románů z prostředí justice, diplomacie nebo vysoké šlechty.

VYSOKÁ BRÁNA
KROMĚ VYHLÍDKY NA RAKOVNÍK NABÍZÍ VYSOKÁ BRÁNA EXPOZICI GOTICKÝCH DESKOVÝCH OLTÁRNÍCH OBRAZŮ A STÁLOU VÝSTAVU FOTOGRAFIÍ STARÉHO RAKOVNÍKA.

OTEVÍRACÍ DOBA:
KVĚTEN, ČERVEN, ZÁŘÍ: ST, SO, NE 9-12, 13-17 H
ČERVENEC, SRPEN: ÚT-NE 9-17 H

V HLAVNÍ ROLI RAKOVNÍK

Možná jste v Rakovníku ještě nikdy nebyli, ale přesto vám budou mnohá jeho místa povědomá - „zahrál“ si totiž v několika filmech: Kromě adaptace Wintrova Nezbedného bakaláře s nezapomenutelným Zdeňkem Štěpánkem (na snímku dole s Jaroslavem Vojtou; mimochodem oba herci měli k Rakovníku velmi blízko - Zdeňk Štěpánek tu vyrůstal a začal hrát divadlo, maminka Jaroslava Vojty v Rakovníku zemřela a je pohřbena na místním hřbitově) se tu natáčela hořká komedie Vážení přátelé, ano, film pro mládež Bloudění orientačního běžce nebo detektivní příběh Nikdo neměl diabetes s Romanem Zachem.

Televizní cyklus Šumná města představil Rakovník také jako město, které se může pochlubit několika stavbami předních tvůrců české moderní architektury první poloviny 20. století Františka A. Libry (především budova Městské spořitelny, pomník operních pěvců bratří Burianů a budova obchodní školy) a Otakara Novotného (sokolovna a tzv. Lexova vila).

Při toulkách Rakovníkem si návštěvník města nemůže nevšimnout četných bust, soch, pamětních desek a portrétních reliéfů významných osobností, spjatých svým životem a dílem s Rakovníkem: spisovatele a historika Zikmunda Wintra (1846-1912), vynikajícího violisty a stejně skvělého houslaře Jiřího Herolda (1875-1934), herece Zdeňka Štěpánka (1896-1968), Hrdiny ČSSR, generálmajora in memoriam Josefa Kholla (1914-1944), herečky Otýlie Beníškové (1882-1967) nebo továrníka Františka Otty (1848-1939), zakladatele Ottových závodů, výrobce vyhlášeného bílého mýdla s rakem („Ať jsi černý jako bota, umyje tě mýdlo Otta!“). Další osobnosti narozené, působící či jinak blízce spjaté s Rakovníkem

dosud na podobnou poctu čekají, průvodci městem však návštěvníky Rakovníka dovedou alespoň k jejich rodným domům (světově proslulý rytec poštovních známek Bohumil Heinz, 1894-1940; zmíněný spisovatel Jaroslav Maria), hrobům (básník Václav Kropáček, 1841-1864; malíř Joža Král, 1877-1914; herečka, matka Jaroslava Vojty Amálie Vojtová, 1868-1895) nebo dílům (obraz Piety, složený z keramické mozaiky – dílo malíře Jano Köhlera, 1873-1941; sochy Josefa Fojtíka, 1890-1966).

Zvláštní místo mezi pomníky a památnými místy připomínajícími slavné osobnosti Rakovníka má monumentální památník operních pěvců Karla a Emila Burianových, v němž jsou uloženy urny s popelem těchto slavných bratrů. Starší Karel (1870-1924), rodák z Rousínova u Rakovníka, byl jednou z nejzářivějších hvězd světového operního nebe přelomu 19. a 20. století, o které i proslulý Enrico Caruso prohlásil: „Já dovedu jen něco, on všechno!“; mladší Emil (1876-1926), rodák z Rakovníka, sice nedosáhl věhlasu svého Bohem nadaného bratra – Krále pěvců, také on se však nezdolnou pílí a zarputilostí vypracoval k záviděníhodným úspěchům v divadle a na koncertních pódii nejen v Čechách.

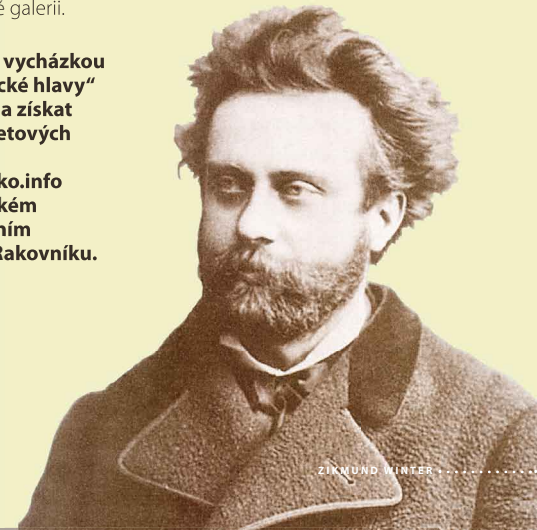
Návštěva Rakovníka by nebyla úplná bez procházky křivolakými uličkami někdejšího židovského města k bývalé synagoze a židovské škole, dnes koncertní Heroldově síni a Rabasově galerii se stálou expozicí tvorby malíře Václava Rabase (1885-1954) s řadou nejslavnějších děl tohoto vynikajícího umělce včetně rozměrných pláten Vzpomínka na maminku, Včelařské zátiší, Krušovická kopanina nebo Česání chmele, které leckomu vnutke neodbytnou myšlenku, že teď je ten správný čas vyzkoušet, co je pravdy na zmíněné renesanční ódě o výjimečnosti rakovnického piva.

TIP NA PROCHÁZKU RAKOVNÍKEM: RAKOVNICKÉ HLAVY

Vydejte se Rakovníkem k bustám a portrétním reliéfům významných osobností města a regionu. Nenáročná, přibližně tříkilometrová vycházka nazvaná „Rakovnické hlavy“ vás provede nejzajímavějšími místy v historickém jádru města a seznámíte se při ní s řadou osobností, pevně spojených svým životem a dílem s městem Rakovníkem: především politikem, právníkem a spisovatelem Sixtem z Ottersdorfu, spisovatelem Zikmundem Wintrem, operními pěvci Karlem a Emilem Burianovými, podnikatelem Františkem Ottou a malířem Václavem Rabasem. Vycházku lze dobře spojit s prohlídkou historických a přírodovědných sbírek Muzea TGM, vyhlídkou z Vysoké brány nebo návštěvou stálé expozice obrazů Václava Rabase v Rabasově galerii.

Průvodce vycházkou „Rakovnické hlavy“ lze zdarma získat na internetových stránkách Rakovnicko.info a v Městském informačním centru v Rakovníku.

MĚSTSKÉ INFORMAČNÍ CENTRUM

Husovo náměstí 114
Telefon: 313 512 270
Fax: 313 512 331
e-mail: icentrum@knihovna-rakovnik.cz
www.knihovna-rakovnik.cz
Provozní doba:
hlavní sezóna (květen-srpen): po-pá 9-17.30, so 9-11
mimo sezónu (září-duben): po, st 9-17, út, čt 9-16, pá 9-14